

VÅGESTYKKET

Vigdís Garbæk

FORORD

*Det finnes øyeblikk som krever alt
for at vi skal make å gå videre.*

*Det er de øyeblikk hvor gamle stier i ett nå blir gjengrodd,
og vi tvinges til selv å lage nye.*

Jeg ville aldri vært disse øyeblikk foruten.

For meg var det livet som ble læren og læreren.

livet er en gnistrende lek i det dypeste alvor

TROSKAPSLØFTET

*At mennesket har noe i seg som skal bli helt,
at det er som et kar som skal fylles,
at det har sin egen vei å gå,
lærte jeg av min første læremester: Lyset.*

Det var en sommerdag, jeg var fem år gammel.
Jeg satt og lekte under noen store bjerkestrær.
Da så jeg opp, og det kom en lysstråle gjennom trekrone.

Den sa meg, ordløst, at den følelsen jeg hadde der,
av å høre sammen med alt, den måtte jeg aldri slippe.

Den følelsen var det samme som å være tro mot seg selv.

Dette møtet la en stemning for livet mitt.

Senere lyttet jeg alltid etter følelsen av helhet og samhörighet.

Det inne i meg og det utenfor meg måtte klinge med samme tone.

Når de voksne sa eller gjorde noe jeg ikke forsto,

holdt jeg det opp mot forståelsen Lyset hadde gitt meg —

den var det sanneste av alt.

Slik ble livet en lærevei for meg.

Jeg måtte aldri stivne innvendig i bitterhet eller skuffelse over livet og menneskene, men bære takknemligheten høyt i hjertet.

Alltid holde hjertet levende i møte med omverdenen.

Siden den gangen har det vært
som om jeg gikk på en smal vei av lys.

TAKKNEMLIGHETSPRØVEN

At jeg i grunnfjellet av meg selv så livet som en lærevei,
var som en favn å hvile i når jeg senere sto overfor min
neste læremester: Angsten.

Nå var det ikke nok å være tro mot seg selv.

Jeg måtte også våge å ta alle mine muligheter i bruk —
være hele mitt sanne vesen.

Angsten viste meg at jeg led av redsel for å folde meg helt ut.

Gang på gang utsatte jeg å gjøre det jeg fryktet,
til selvforakten var så stor at den var større enn frykten.
Da først klarte jeg å bevege meg.

Angsten var min følgesvenn i mange år.

Jeg så nye og ukjente sider av meg selv,
og lærte mange av menneskets ansikter å kjenne.

Jeg lærte forskjellen på medfølelse og med-lidelse.
Jeg lærte å ikke bruke en annens lidelse
til å gråte over egen smerte.

Jeg lærte å sette pris på selvransakingens gave.

Jeg lærte å avsløre mine egne usannheter.

Jeg lærte å bære mine egne byrder.

For jeg trengte selvrespekt mer enn noe annet.

Uten den klarte jeg ikke å motta livets største gave:

Kjærligheten.

Vi kjempet en kamp på liv og død, angsten og jeg,
om hvem av oss som skulle eie min fremtid.

Jeg ville flytte inn i meg selv, men da måtte jeg
være villig til å gå på glasskår med bare føtter.

Jeg lærte å stå i angsten til den sakte trakk seg tilbake,
og etterlot meg som en sliten seierherre på mitt livs slagmark.
Jeg lærte å sette pris på ett sekunds angstfrihet.
Vite at slaget var over for denne gang.

Jeg lærte å ta ett øyeblikk av gangen,
for i det øyeblikket lå kraften til å ta det neste,
og slik beveget alt seg sakte frem mot innflytningsdagen.

Én ting visste jeg så altfor sikkert:

Jeg var ikke pålagt tyngre byrder enn jeg kunne bære.

GJENKJENNELSEN

At alt liv følger de samme lover,
lærte jeg av min neste læremester: Naturen.

Naturen tok meg varsomt i hånden og fortalte om livet,
om forandringene alt liv må tåle.

For selv det stilleste vann er i bevegelse.

Og jeg måtte lære å slippe.

Den fortalte om regndråpen som må erfare
hele havet på sin vei mot evigheten.

Og jeg måtte lære å våge å feile.

Den fortalte om det frosne treets tålmodighet og tillit,
der det rolig står og venter på vår.

Og jeg måtte lære å bære alle menneskets årstider
med samme ro.

Den viste meg hvordan grenene holder seg myke
for ikke å brette i stormen.

Den delte trestammens hemmeligheter med meg.

Og jeg måtte lære å se det sanne i alle mennesker.

Den viste meg mangfoldets nødvendighet —
hvordan alt arbeider sammen for et felles mål.

Og jeg måtte lære å ikke dømme.

Den fortalte meg hvordan knappene lider når de brister,
men at de allikevel våger, for å fullføre sin plass i det hele.

Og jeg måtte våge å være meg selv.

Da vi skiltes ga den meg en sten og sa:
Hold denne i hånden når livet smerter mest,
og du vil gjenkjenne det Evige.

Og jeg lærte å gå til naturen med mine spørsmål.

INNFRIELESEN

Mitt indre ikledde seg en indianerkvinnes drakt

og sa, ordløst:

Du må vente. Du har ennå ikke erfart nok.

Jeg forsto hva hun mente, for jeg hadde ingen ild i meg,

og da er det ikke rett tid.

År gikk med stadige prøver på hvor mye

jeg egentlig hadde lært

av mine læremestre.

Så kom noen stille år.

Jeg var takknemlig for igjen å være en del av hverdagen.

En natt var det som et sceneteppe ble trukket til side:
Foran meg så jeg et landskap nesten dekket av tåke.

Tåken trakk seg sakte tilbake, og på himmelen
mellom to hvite fjell sto en stor rød kule og så på meg.
Den eide all visdom, den rommet all kjærlighet
og den elsket meg som jeg var.
Men den krevde også at jeg tok alle mine muligheter i bruk —
at jeg var hele mitt sanne vesen.

Min første læremester Lyset hadde kommet for å kreve troskap
mot min barndoms sannhet.

Jeg visste at jeg hadde noe i meg som skulle bli helt.

Jeg visste at jeg var et kar som skulle fylles.

Jeg visste at jeg hadde min egen vei å gå.

Men våge det —

Jeg sto ved porten til sjelens rike, og jeg nølte.

Jeg ville være liten og ansvarsløs bare litt til,

og jeg lovet å komme ved neste korsvei.

Og neste korsvei kom, og neste og neste,

men jeg møtte ikke frem.

Jeg orket ikke ennå en gang at livet skulle utfordre
min utholdenhet.

Kroppen brant.

Det kjentes som noe var på vei innenfra og utover.

Jeg kalte det for «kraften».

Jeg visste ikke hva kraften var — visste ikke at det var
mine egne skjulte muligheter som ville ut.

Jeg ba om å få slippe — selv om jeg visste jeg ikke hadde valg.

Til svar fikk jeg drømmer som viste at det som skulle skje,
ikke kunne stanses.

Jeg sa: Jeg forstår, jeg gir meg — for igjen å be om å få slippe.

Etter mange «Jeg kommer snart, jeg kommer snart, jeg skal bare ...»
våget jeg til slutt å se min tvilling, sjelen, i øynene.

Og jeg gikk gjennom porten til sjelenes rike.

Det var som om kroppen sang med en ny tone.

Sansene åpnet seg.

Tanken ble klar og rask.

Jeg lyttet mot stadig dypere lag i meg.

Nå fikk jeg ta i bruk det angsten hadde lært meg —
evnen til å være helt tilstede.

Jeg lærte meg til alltid å ha oppmerksomheten rettet
mot omverdenen,
mot tankene, mot følelsene,
mot det som skjedde i kroppen
og mot det sanneste i meg —
de underliggende tankestrømmene.

Slik reiste min indre viten frem mot sitt mål,
foreningen med min daglige bevissthet.
Det hele var som å gå fra barn til voksen, fra uskyld til ansvar.

Jeg hadde begynt å folde meg ut.

FORENINGEN

Det var en dag i november.

Jeg hadde akkurat krysset gaten.

Jeg snudde meg og så et av de siste bladene
på treet like utenfor der jeg bor, falle til marken.

Jeg så det vippe frem og tilbake, og tenkte: «Takk for i år.»

Da var det som om bladet ga gjensvar,
og ble til gnistrende lyspartikler.

Og jeg så virkeligheten slik jeg aldri før hadde sett den.

Tiden stoppet.

Det ble helt stille.

Jeg, min sjel og Altet klang sammen
i et jublende øyeblikk
som bar evigheten i seg.

Og sammen gikk vi gjennom porten
til Sannhetens have,
hvor alt er Ett,
hvor «vi» er et sterkere ord en «jeg»,
og hvor alt bare har ett ønske:
å Være.

Jeg så hvordan alt har tilhørighet til alt annet,
og at alt er til for Helhetens skyld.

Jeg så hvordan menneskene — på et dypere lag i seg —
arbeidet sammen mot et stadig renere uttrykk for
hva mennesket egentlig er.

Jeg så at for hvert eneste menneske finnes det
en tiltenkt plass i det Hele.
Det er en plass som aldri kan fylles av noen annen.
Så viktig er ett menneske.

Jeg så inn i materiens oppbygning.

Jeg så at alt unnfanges av Den skapende Tanke,
fra mulighetenes hav, for så å fødes til materie.

Jeg så hvordan alt var skapt ut fra samme prinsipp.

Alt hadde samme grunnmønster.

Slik dette uttrykte seg for meg,

så det ut som et 8-tall i evig bevegelse.

Det var hastigheten på ringene, eller banene, i 8-tallet
som skapte materiens mangfold.

De forskjellige hastighetene ga forskjellig uttrykk i materien.

Jeg så at alt hadde i seg en trang til å uttrykke sitt egentlige vesen —
oppfylle seg selv.

Det var i punktet mellom 8-tallests to ringer alt bar i seg viten
om seg selv, og om sin vei til oppfyllelsen av seg selv.

Selv den minste partikkel og det ytterste rom
bar i seg denne trang og denne viten.

Ut fra dette punktet mellom 8-tallets to ringer kom alts pust.

Det var som om et stort åndedrett, en energipulsering, gikk inn i og ut av alt, inn i den minste partikkel og ut i det ytterste rom.

Det er dette punktet alt kommer fra.

Det er til dette punktet alt vender tilbake, som et pust.

Og fra dette usynlige, umålbare punktet
strømmet en kjærlighet som binder alt sammen.

Over alt og i alt, fra alt og til alt strømmet kjærlighet.

Himmel og jord forentes.

Jeg så at jorden var et hellig sted.

I selvsamme øyeblikk falt den hele eksistens inn i meg,
for igjen å bli født ut av meg.

Jeg var det ytterste rom.

Jeg var den minste partikkel.

Jeg var menneskene jeg møtte.

Jeg var grenseløs.

Jeg var navnløs.

Og min kropp mintes alt den hadde vært,
helt fra sin opprinnelse som stjernestøv.

I det øyeblikket visste jeg at kroppen og bevisstheten har evig liv.

Kroppen blir igjen sin opprinnelse — Jord.

Bevisstheten blir igjen sin opprinnelse — Lys.

DET SISTE

Himmelen åpnet seg, og Lyset brøt igjennom.

Jeg sto overfor den Evige Væren.

Mine øyne hadde ingen trang til å se.

Jeg sto i det tidløse punktet, evighetspunktet.

Det identitetsløse, kroppsløse stedet.

Stedet hvor det ikke finnes fødsel og ikke død.

I det øyeblikket mistet jeg det jeg hadde kalt Gud.

Det jeg hadde gitt navnet Gud, måtte jeg nå
gi navnet min sjel, eller min indre vei.

Det jeg nå møtte, bar ikke navn.

Jeg visste at jeg aldri hadde lov å gi Dette et navn,
og at den eneste måten å beskrive Det på,
var ved selv å Være.

Min sjel bøye seg i ærbødighet for Dette uten navn.

Og det gamle ordet «Skje Din vilje» ble til
«Din vilje skjer i meg».

Jeg sto igjen tilbake på gaten.

Tiden hadde stått stille.

ORDENE BAK ORDENE

Det var som om livet til nå hadde vært en lang dvale.

Nå våknet jeg, for å gå inn i den virkelig virkeligheten.

Det flyttet en liten fugl inn i mitt bryst.
Der satt den og fortalte meg om ordene
bak ordene.

Den fortalte:

Slik som dagen og natten tjener samme himmel,
slik er også det gode og det onde likeverdige krefter,
som bringer Lyset videre.

Den fortalte:

Alle barn er født med navnet Sorgenfri.

Skyldfrie kommer de inn i verden.

De er kommet for å løse arvesyndens gåte,
for gjennom det å kunne forløse sin sjel.

Den fortalte:

Menneskets dypeste ønske er å forløse sin sjel.

Sjelens ønske er å komme til uttrykk i mennesket.

Begge hviler de i Enheten.

Den fortalte:

Det er tre nøkler til tre rom mennesket trenger
på sin reise mot seg selv.

Den første nøkkelen er sannhet.

Mennesket må våge å se seg selv i øynene —
se sannheten om seg selv.

I dette vågestykket skjer en renselse.

Stadig renselse er nøkkelen som åpner døren til hjertets rom.

Når det ikke lenger finnes noe å skjule, finnes heller ikke døren
som skiller mennesket fra sitt eget hjerte.

Dette er nøkkelen til hjertets rom.

Den andre nøkkelen er tillit.

Tillit til livet, tillit til menneskene,

tillit til at det finnes en vei.

Tillit til at alt som skjer har en mening.

Dette er nøkkelen til sjelens rom.

Den tredje nøkkelen er overgivelse.

Det er nøkkelen til Enhetens rom.

I uker var jeg elev av den lille fuglen.

En dag kjentes det som mitt hjerte skulle sprenges
av alt jeg hadde lært, og av alt jeg så.

Og jeg sa: «Jeg orker ikke mer.»

Da rørte den seg forsiktig og fløy ut.

DEN LANGE NATTEN

Først kom stillheten.

Så kom ydmykheten.

Så kom takknemligheten.

Så kom lengselen

Hele meg lengtet mot et annet sted,
mot Lyset, lettheten og kjærligheten.

Jeg lengtet mot livet, livet på den andre siden.
Livet på denne siden var et eneste stort mørke.

Jeg var som en fremmed
i den verden jeg alltid hadde elsket.

Jeg var uten kropp.

Jeg var hverken mann eller kvinne.

Jeg var bare lys.

Jeg var bare kjærlighet.

Det var som om jeg måtte føde meg selv på nytt,
i materien og til dette livet.

Hvordan skulle jeg klare å gå tilbake
og igjen ikle meg min gamle drakt.

Hvordan skulle jeg igjen kunne være mor,
kvinne og venn,
jeg, som kom fra landet på den andre siden.

Alt i meg vrengete seg.

Jeg brakk meg.

Jeg ville presse ut av meg alt som hadde hendt meg.

Jeg orket ikke å bære det.

Jeg orket ikke å leve.

Å leve var å være død i dette livet.

Jeg ville til livet — på den andre siden.

I det samme så jeg, for mitt indre øye,
en jernport slå igjen.

Og det sa, ordløst: Du slipper ikke inn.

Mitt livs kar var ennå ikke fylt.

OVERGIVELSEN

Jeg stod i en hvitglødende smerte, og jeg brant.

Jeg visste jeg måtte bli stående.

Jeg måtte stå i ilden uten å bli tilintetgjort.

Jeg måtte bli ild uten å miste meg selv.

Jeg visste at denne viten fra mitt indre

skulle brennes inn i hele mitt vesen.

I det ene øyeblikket var jeg knust til et hav av partikler.

I det neste klarte jeg å samle meg til en helhet,
for igjen å bli knust.

Det eneste jeg hadde å holde meg fast i,
var vissheten om at dette som hendte var jeg uskyldig i.

Gang på gang tok jeg frem ordene:

«Du er ikke pålagt tyngre byrder enn du kan bære».

Angsten blandet seg inn i koret av følelser.

Igjen truet den med å ta styringen i mitt liv.

Å gå fra en forståelse av virkeligheten inn i en annen

var som å balansere over en avgrunn uten noe å trå ned på.

Jeg kjempet for å beholde meg selv og min nærhet til livet —
livet på denne siden.

Midt i kampen ga jeg opp, og sa:

«Dette har aldri hendt meg.»

Et mørke la seg over mitt sinn.

Min personlighet skiftet.

Jeg mistet lysveien fra barndommen.

Jeg følte ikke lenger samhørigheten med alt.

Jeg hadde forlatt mitt indre hjem.

Jeg fikk føle hva det koster å fraskrive seg sine egne opplevelser og sitt liv.

Det var et mørke og en tomhet jeg ikke kunne leve med. Og jeg la meg ned og sa: «Jeg overgir meg.»

I det samme var jeg tilbake hos meg selv.

Min sjel hvisket stille:

Dine åpenbaringer er gitt deg for å være i,
og gi videre i form av deg selv.

De skal omformes i deg,
for kun ved din Væren blir de forstått.

De forstås ikke med ord.

De kan aldri forklares, og de kan ikke gjenskapes.

VED ELVEBREDDEN

Et øyeblikk trodde jeg at jeg var til for den store verden.

Jeg glemte at min lille verden *er* Verden.

Et øyeblikk trodde jeg at jeg måtte endre meg, forandre mitt liv.

Jeg satte meg grenser både for mine tanker og mine handlinger.

Og jeg så hvor fort fanatikerene, vaktmesteren til Himmelenes port,
vokste i meg.

Og det ble trangt.

Midt i det trange brøt det gjennom en lys tanke.

Det var nettopp som meg selv, midt i mitt eget liv,
jeg hadde nådd frem til dette, mitt foreløpige mål.

Jeg skjønnte at den rene, enkle, ikke tilgjorte tanke, var bra nok.

Den naturlige oppførsel var ren nok.

Den ekte handling var god nok.

At det å være seg selv var nok.

Jeg kjenner svaret, men for selv å *bli* svaret
har jeg lang vei å gå.
Hver dag bærer år av erfaring i seg.

Det er som jeg står ved en elvebredd
og ser over på den andre siden.
Jeg kan se alt som er der, men for virkelig å være der
må jeg erfare — erfare det å krysse elven.

Når jeg har krysset elven,
kan jeg smelte sammen med den andre siden.

jeg kjenner ikke Drømmerens navn

jeg kjenner ikke Drømmerens ønske

jeg er bare deltager i Den store Drømmen

ETTERORD

Takk til Naturen som viste meg livets lover.

Takk til Angsten som tvang meg til å søke i meg selv.

Takk til Lyset som viste meg at jeg hadde en vei å gå.

Takk til meg selv for at jeg våget å leve.